

Consiliului de Miniștri, înconjurat de un grup de tovarăși ai săi. Când am ajuns în dreptul lor, i-am salutat ca pe prieteni, ca pe vechi și apropiate cunoștințe. Tovarășul Gheorghiu-Dej mi-a răspuns atît de voios, atît de surizător, cu o expresie atît de veselă și prietenoasă, că mi-a umplut sufletul de bucurie, de căldură, de fericire. Acum, cînd răceala morții lui ne-a cutremurat pe toți, lumina pe care el a iradiat-o ne va ajuta pe noi, oamenii artei, să creăm mai departe pentru popor, pentru partid, așa cum ne-a îndemnat el întotdeauna.

Eugenia Popovici

O AMINTIRE SCUMPĂ

Plecarea dintre noi a tovarășului Gheorghe Gheorghiu-Dej mi se pare un lucru neverosimil. Așadar, nu-i vom mai vedea chipul care exprima atîta fermitate și încredere, zimbetul atît de prietenos, atît de încurajator, nu-i vom mai auzi vorba dulce, moldovenească.

L-am întîlnit în numeroase rînduri și n-am să uit cît oi trăi mina aceea prietenească, întinsă nu așa, la întimplare, ci ție personal. În cîteva rînduri mi-a înmînat, în numele conducerii partidului și guvernului, premii de stat, ordine și decorații; pe urmă, făceam cerc în jurul lui și ne uimea cît de la curent era cu unele lucruri, chiar de mai mică însemnătate. Mă refer bine înțeles la viața teatrului românesc.

Rămîneam înmărmuriți cum oare acest mare conducător de țară găsea timp să se intereseze de lucruri care ni se părea nouă — desigur greșit — că n-ar fi interesat decît pe cei din jurul scenei.

La un revelion am avut marea cinste de-a sta mai mulțisor de vorbă cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej. Mi-a spus prietenos, ținîndu-mă de braț: „Eram în închisoare și auzeam de un actor Birlic...”

Tovarășul Gheorghiu venea des la teatru, ne urmărea la televizor. Cînd ne întîlnea, nu uita să ne spună o vorbă bună, să ne felicite, să ne amintească vreo scenă care l-a impresionat, care l-a amuzat îndeosebi.

Și mai am o amintire scumpă... Președintele Consiliului de Stat Gheorghe Gheorghiu-Dej a semnat, la 19 februarie 1965, decretul prin care mi s-a conferit Ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne” cl. a II-a. El exprima prețuirea pe care partidul și poporul o acordă oamenilor de artă. Autograful lui, al aceluia care va rămîne veșnic scumpul nostru tovarăș Gheorghe Gheorghiu-Dej, mă îmbărbătează, îmi întărește puterea de a munci, de a mă dărui celor din jur, poporului condus de înțeleptul nostru Partid Muncitoresc.

Gr. Vasiliu-Birlic